

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: **V. K.**
bytem V. 1010/20, P. 9

zastoupeného Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem
sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 7. 2017, čj. MV-61203-5/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. **Předmět řízení**

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „**žalovaná**“) ze dne 19. 7. 2017, čj. MV-61203-5/SO-2017

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

(dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 1. 2. 2017, čj. OAM-13229-10/ZM-2016 (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), zamítnul žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty.

2. Napadeným rozhodnutím, které bylo žalobci doručeno dne 20. 7. 2017, žalovaná odvolání žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí zamítla a toto rozhodnutí potvrdila.

II. Rozhodnutí žalované (Napadené rozhodnutí)

3. Žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nejprve uvedla, že žalobci bylo na území České republiky uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpení s platností od 2. 3. 2016 do 1. 3. 2017, a následně zrekapitulovala průběh správního řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty ze dne 5. 10. 2016 (dále jen „**Žádost**“) a závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí (str. 1 – 2 odůvodnění Napadeného rozhodnutí).
4. V návaznosti na rekapitulaci relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců, dle nichž v posuzované věci postupovala, žalovaná uvedla, že žalobce byl v řízení o podané Žádosti ve smyslu § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců předvolán k provedení výslechu, který se měl konat dne 23. 11. 2016. Žalobce se však ve stanovený den k provedení výslechu nedostavil a svoji neúčast nijak neomluvil a neodůvodnil, což vedlo dle žalované k vydání Prvostupňového rozhodnutí, kterým správní orgán prvního stupně Žádost žalobce zamítl dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť se žalobce na požádání ministerstva nedostavil k pohovoru.
5. Žalovaná poukázala na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 As 23/2010, z nichž dle žalované vyplývá, že se jedná o speciální oprávnění správních orgánů v cizineckém řízení, které vyplývá ze specifické povahy tohoto řízení. Institut výslechu účastníka řízení dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců byl dle žalované do tohoto zákona začleněn právě proto, aby bylo správnímu orgánu umožněno zjistit stav věci v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“). Z tohoto důvodu nelze dle žalované přisvědčit námitce, že správní orgán prvního stupně nebyl oprávněn využít možnosti předvolání žalobce k provedení výslechu. Správní orgán prvního stupně dle žalované za účelem zjištění stavu věci zcela v souladu s § 3 správního řádu, zejména s cílem zjistit, zda žalobce pracuje ve společnosti StrojProgres družstvo s. r. o. a ověřit náplň práce a místa výkonu práce, předvolal žalobce k výslechu ve smyslu § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Podle žalované přitom předvolání k výslechu obsahuje dostatečné a řádné poučení o tom, že nedostavení se bez vážného důvodu na předvolání k výslechu bude mít za následek zamítnutí Žádosti, a rovněž i o možnosti omluvit případnou neúčast na uvedeném telefonním čísle. Žalovaná konstatovala, že písemnost byla žalobci odeslána na adresu jeho pobytu, tj. na adresu Vašátkova 1010/20, 198 00 Praha 9 – Černý Most. Dne 31. 10. 2016 však nebyl žalobce na této adrese zastižen, proto mu byla zanechána výzva a poučení (byla zaškrtnuta příslušná možnost na doručence a na obálce je odtržena příslušná chlopeč s poučením) a zásilka byla uložena na poště. Žalobce si dle žalované písemnost ve stanovené lhůtě nevyzvedl a ta byla následně v souladu s pokynem správního orgánu dne 11. 11. 2016

vrácena správnímu orgánu prvního stupně, k čemuž pracovník pošty dopsal důvod „nevyzvednuto“. Dle žalované se tedy nelze ztotožnit s námitkou, že předvolání nevhodil poštovní doručovatel do schránky a postupoval k tíži žalobce. Žalovaná uvedla, že předvolání k výsledku bylo žalobci řádně doručeno fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu dne 10. 11. 2016, přičemž pro tento způsob doručení byly splněny všechny zákonné podmínky.

6. Žalovaná dále konstatovala, že rovněž i výzva k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí byla žalobci doručena v souladu § 24 odst. 1 správního řádu dne 5. 12. 2016, přičemž předmětná zásilka byla následně vhozena do schránky dne 7. 12. 2016 dle pokynu zaškrtnutého na doručence. V této souvislosti žalovaná odkázala na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, čj. 3 As 241/2014 - 41, dle něhož *„na uplatnění fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu nemá vliv skutečnost, zda po uplynutí úložní doby došlo ke vhození doručované písemnosti do schránky adresáta“*. Dle žalované tedy nelze přisvědčit námitce přepjatého formalismu, neboť žalobce byl v souladu se zákonem předvolán k provedení výsledku, přičemž předvolání bylo doručeno v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu a žalobce v odvolání nenamítá žádné důvody nevyzvednutí předvolání, ke kterým by bylo v rámci odvolacího řízení možné přihlédnout.
7. Žalovaná rovněž nepřisvědčila námitce, že správní orgán prvního stupně měl doručovat veřejnou vyhláškou dle § 25 správního řádu a prostřednictvím správním orgánem ustanoveného opatrovníka ve smyslu § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu. Žalovaná doplnila, že se neztotožnila se závěry vyslovenými v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2016, čj. 8 A 71/2014 - 45, proti němuž byla podána kasační stížnost, o níž Nejvyšší správní soud dosud nerozhodl. Poukázala přitom na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, čj. 2 As 23/2011 - 118.
8. K námitce poukazující na doktrinální závěry pak žalovaná podotkla, že předmětné řízení bylo zahájeno na základě žádosti žalobce, nikoli z moci úřední.
9. K namítané absenci posouzení přiměřenosti Prvostupňového rozhodnutí žalovaná konstatovala, že k aplikaci ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení, může dojít teprve tehdy, pokud některé ustanovení zákona správnímu orgánu v konkrétním případě povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí ukládá. V případě Prvostupňového rozhodnutí se však přiměřenost rozhodnutí zásadně neposuzuje, jak dle žalované vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, sp. zn. 6 Azs 226/2015.

III. Žaloba

10. Žalobce v obecné rovině předeslal, že nesouhlasí s argumentací žalované, která dle jeho názoru naprosto nesprávným a konkrétní situaci nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem, a zatížila tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
11. Pod **prvním žalobním bodem** žalobce namítal neoprávněnost použití institutu výsledku dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Poukazoval na to, že již ve svém odvolání uvedl, že institut výsledku dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců umožňuje provést výsledek, *„je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda*

účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství". Zákon o pobytu cizinců umožňuje tedy podle žalobce provedení výsledku zejména při podezření z obcházení tohoto zákona, a to zejména účelovým uzavřením manželství či účelově prohlášeným otcovstvím. V případě žalobce však správní orgán prvního stupně ani žalovaná žádné pochybnosti o obcházení zákona o pobytu cizinců neměly, resp. žádné v odůvodnění nevyslovily. Dle názoru žalobce tedy nebyl správní orgán oprávněn využít tento zákonem o pobytu cizinců speciálně upravený institut. Pokud měl dotazy k doloženým dokladům, které byly kompletní, a žalobce jimi splnil veškeré zákonem stanovené podmínky, měl jej dle žalobce buď vyzvat k doložení vyjádření, doplnění dokumentů apod. nebo jej předvolat k ústnímu jednání dle správního řádu. Pokud však toto správní orgán neučinil a ani v odůvodnění rozhodnutí nespecifikoval, v čem spatřuje možné podezření z obcházení zákona (jak mu ukládá § 68 odst. 3 správního řádu), neměl podle žalobce výslech dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu oprávnění provést, a tudíž nebyl ani oprávněn zamítnout Žádost žalobce v důsledku nedostavení se k tomuto úkonu.

12. Žalobce dále poukázal na to, že specifičnost institutu výsledku dle zákona o pobytu cizinců, který slouží výhradně k prověření podezření z obcházení zákona, plyne i z rozhodovací praxe správních soudů, které dle žalobce deklarovaly, že v případě absence odůvodněného podezření z obcházení zákona není možné tento institut využít. Správní orgán prvního stupně tudíž podle žalobce pochybil, pokud žalobce k takovému úkonu vůbec předvolal a následně nedostavení se k výsledku použil jako důvod k zamítnutí žádosti. Žalovaná pak zatížila Napadené rozhodnutí vadou nezákonnosti, když Prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Na věci pak dle žalobce nic nemění ani žalovanou citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 12. 2010, sp. zn. 1 As 23/2010, neboť i zde Nejvyšší správní soud hovoří o povinnosti prošetřit porušení či obcházení zákona a jasně zde uvádí, že smyslem tohoto ustanovení je zajištění součinnosti účastníků řízení se správními orgány za účelem zabránění porušování či obcházení zákona. Žalovanou použitý judikát tedy není dle žalobce přílehlavý k její argumentaci, neboť potvrzuje tvrzení samotného žalobce, tedy specifičnost institutu výsledku dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
13. Žalobce pod **druhým žalobním bodem** dále nesouhlasil s vypořádáním odvolací námítky poukazující na nesprávný postup správního orgánu prvního stupně ohledně doručování, na které trval. Žalobci namítl, že předvolání k výsledku, výzva k seznámení s podklady i Prvostupňové rozhodnutí byly doručeny prostřednictvím tzv. fikce doručování dle § 24 odst. 1 správního řádu. Správní řád však podle žalobce vedle ustanovení o tzv. fikci doručení obsahuje též ustanovení o doručování veřejnou vyhláškou (§ 25 odst. 1 správního řádu) a prostřednictvím správním orgánem ustanoveného opatrovníka (§ 32 odst. 2 písm. d) správního řádu), a to pro případy, kdy se adresátovi prokazatelně nedaří doručovat. Žalobce rovněž poukázal na pravidlo upravené v § 32 odst. 3 správního řádu a na závěry vyslovené v rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2016, sp. zn. 8 A 71/2014, s tím, že je možno je na jeho případ analogicky aplikovat. Žalobce přitom nesouhlasil se závěrem žalované a namítal, že dokud o kasační stížnosti proti uvedenému rozsudku nebylo rozhodnuto, jedná se o závazný právní názor, přičemž fakt, že s ním žalovaná nesouhlasí, nemá dle žalobce na jeho relevanci vliv. Žalovanou odkazovaný judikát pak byl dle žalobce pro posuzovanou věc zcela bez významu. Žalobce přitom obdobně jako v podaném odvolání poukazoval na doktrinální závěry, které dle jeho přesvědčení jím zastávaný názor podporují. Žalobce doplnil, že se žalovaná s touto námitkou nevypořádala,

neboť pouze uvedla, že v případě žalobce nešlo o řízení z moci úřední, o které konkrétně v textu komentáře šlo. Žalobce s uvedeným závěrem nesouhlasil a trval na tom, že tento názor lze analogicky na jeho situaci vztáhnout bez dalšího. Žalobce v tomto směru uzavřel, že pro nedostatečné vypořádání odvolacích námitek bylo porušeno rovněž pravidlo uvedené v § 89 odst. 2 správního řádu.

14. Žalobce dále pod **třetím žalobním bodem** namítal, že poštovní doručovatel místo vložení písemnosti či výzvy k jejímu vyzvednutí do řádně označené poštovní schránky zanechal písemnosti na nástěnce ve společných prostorách domu. Žalovaná dle žalobce odpovídající odvolací námitku shodně jako s ní související obrazovou dokumentaci naprosto ignorovala. Žalobce uvedl, že má v místě hlášeného pobytu řádně označenou schránku, avšak rozhodnutí našel na nástěnce ve společných prostorách domu, což dokládal přiloženými fotografiemi. Konstatoval, že „*poštovní doručovatel místo toho, aby písemnost vhodil alespoň do schránky (i když i tento postup by byl s ohledem na výše uvedené nedostatečný), dal uvedenou písemnost určenou do vlastních rukou účastníka řízení na nástěnku. Lze se jen domnívat, že stejně bylo postupováno i v případě doručování předvolání k výsledku a výzvě k vyjádření k podkladům*“. Žalobce doplnil, že jen pouhou náhodou našel rozhodnutí pověšené na nástěnce, přičemž neví, kde skončily předchozí dvě písemnosti, s tím, že „*vzhledem k tomu, že u předvolání výsledku byla na nástěnku připevněna pouze výzva, není překvapivé, že tuto přehlédl*“. Žalobce trval na tom, že mu nebylo řádně doručeno předvolání k výsledku, v důsledku toho o jeho konání nevěděl a jeho nedostavení se tak nebylo pochybením na jeho straně, ale důsledkem pochybení správního orgánu. Pokud pak žalobce nijak nereagoval ani na výzvu k seznámení s podklady, resp. i tato mu byla doručována fikcí, měl správní orgán prvního stupně dle přesvědčení žalobce s ohledem na § 3 správního řádu, povinnost zjistit skutkový stav jiným způsobem, tedy např. předvolat zástupce společnosti, ve které měl žalobce po získání zaměstnanecké karty pracovat, případně jiným způsobem zkoumat skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.
15. Námitkami vznesenými pod **čtvrtým žalobním bodem** pak žalobce poukazoval na to, že „*prostřednictvím nesprávného a nezákonného postupu správního orgánu prvního stupně, tedy v důsledku procesního usnesení dle správního řádu, se správní orgány obou stupňů účelově vyhnuly své zákonné povinnosti zakotvené v § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy povinnosti zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí dle tohoto zákona*“. K okolnostem rozhodným z hlediska aplikace § 174a zákona o pobytu cizinců žalobce uvedl, že žije na území České republiky již poměrně dlouhou dobu, a to na základě víza za účelem strpění, neboť pochází z Luhaňské oblasti, a situace, které v této oblasti panuje, nedovoluje jeho bezpečný návrat. Doplnil, že vzhledem k délce pobytu na území se rozhodl, že by rád svůj soukromý a profesní život rozvíjel, a proto podal žádost o zaměstnaneckou kartu. Namítl, že rozhodnutí žalované je s ohledem na uvedené skutečnosti jednoznačně nepřiměřené. Poukázal přitom na závěry vyslovené v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2017, čj. 57 A 6/2016 - 81, akcentující význam výsledku cizince pro zjištění skutkového stavu v souvislosti s přiměřeností rozhodnutí. Žalovaná i správní orgán prvního stupně tedy dle žalobce pochybily, pokud se nijak nepokusily skutkové okolnosti pro posouzení přiměřenosti zjistit z úřední povinnosti, jak je jejich povinností, a ani neprovedly výsledek žalobce. Žalovaná dle žalobce otázku přiměřenosti vyřešila tak, že se se tímto institutem odmítla zabývat. Žalobce rovněž poukázal na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, čj. 1 Azs 81/2016 - 33, s tím, že žalovaná postupovala v rozporu s požadavkem zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí nejen ve vztahu k žadatelům, ale také jejich rodinným příslušníkům, a požadavkem, dle něhož je možné

dopady rozhodnutí třeba nejprve jasně vymezit a až následně je poměřit s veřejným zájmem či nezákonným chováním žadatelů. Žalobce zdůraznil, že správní orgán byl přinejmenším povinen pokusit se o výslech žalobce k problematice faktorů uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců, nebo jej jakýmkoliv jiným způsobem vyzvat k tomu, aby se k předmětné problematice vyjádřil, případně se uvedené náležitosti pokusil zjistit sám jiným způsobem. Pokud však meritorní rozhodnutí v rozporu s požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců neobsahuje úvahu o přiměřenosti rozhodnutí, jedná se dle žalobce o porušení nejen tohoto ustanovení zákona, ale také § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Pro případ, že soud závěru, že měla být zkoumána přiměřenost dopadů rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců, nepřisvědčí, žalobce poukázal na to, že povinnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí vyplývá i z § 2 odst. 4 správního řádu a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

IV. Vyjádření žalované

16. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 31. 8. 2017 k žalobním námitkám vzneseným pod **prvním žalobním bodem** konstatovala, že institut výslechu účastníka řízení dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců byl do tohoto zákona začleněn právě proto, aby bylo správnímu orgánu umožněno zjistit stav věci v souladu s § 3 správního řádu, přičemž odkázala na závěry uvedené na str. 3 a 4 Napadeného rozhodnutí.
17. K námitkám vzneseným pod **druhým a třetím žalobním bodem** žalovaná odkázala na vypořádání odpovídajících odvolacích námitek na str. 4 a 5 Napadeného rozhodnutí.
18. K námitce uplatněné pod **čtvrtým žalobním bodem** pak žalovaná uvedla, že k aplikaci ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení, může dojít teprve tehdy, pokud některé ustanovení zákona správnímu orgánu v konkrétním případě povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí ukládá. V případě Napadeného rozhodnutí se však přiměřenost dopadů rozhodnutí podle žalované zásadně neposuzuje. Žalovaná přitom odkázala na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, sp. zn. 6 Azs 226/2015.

V. Jednání

19. Při jednání konaném dne 14. 11. 2019 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.
20. Soud při jednání samostatně neprováděl k důkazu žalobcem označené fotografie, neboť tyto byly součástí správního spisu, z něhož soud při svém rozhodování vycházel.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
22. Soud připomíná, že žalobce v rámci podané žaloby žádal o přiznání odkladného účinku žalobě, přičemž soud svým usnesením ze dne 7. 9. 2017, čj. 10 A 149/2017 - 31, žalobě odkladný účinek nepřiznal.

23. V posuzované věci byla správním orgánem prvního stupně zamítnuta Žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty, a to z důvodu, že se žalobce na požádání správního orgánu prvního stupně nedostavil k pohovoru za účelem ověření údajů uvedených v Žádosti.
24. K jednotlivým žalobním námitkám zdejší soud v obecné rovině předesílá, že některé z nich byly žalobcem konstruovány velmi obecným způsobem, když žalobce do značné míry čerpal z již uplatněných odvolacích námitek, které však již žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vypořádala, přičemž žalobce na toto vypořádání žalované v některých případech nereflektoval a nyní v žalobě tytéž námitky znovu opakoval, aniž by bral v potaz argumentaci žalované k nim.
25. Soud k tomuto postupu žalobce podotýká, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předesílá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby přitom ovšem v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
26. Městský soud se tak takovým žalobním námitkám vzhledem k jejich obecnosti mohl věnovat pouze v téže míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31). Zdejší soud připomíná, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128). Soud tedy s přihlédnutím k naposledy uvedeným judikatorním východiskům za dané situace uzavírá, že se z níže podrobněji vyložených důvodů v zásadě ztotožnil s argumentací, kterou již dříve žalovaná uvedla v odůvodnění Napadeného rozhodnutí.
27. Soud přistoupil k posouzení námitek, jimiž žalobce pod **prvním žalobním bodem** namítal, že správní orgán prvního stupně nebyl oprávněn využít v dané věci institut výslechu dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť v posuzovaném případě správní orgán prvního stupně ani žalovaná žádné pochybnosti o obcházení zákona o pobytu cizinců neměly, resp. žádné v odůvodnění nevyslovily.
28. Soud připomíná, že z § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění plyne, že „pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydá z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).“
29. Dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že „dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit“
30. Z § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se pak podává, že „správní orgán je oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro

posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Správní orgán účastníka řízení před výsledkem poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi“.

31. K tomu je třeba uvést, že „pohovorem“ ve smyslu § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je třeba rozumět rovněž „výslech“ podle ustanovení § 169 odst. 2 tohoto zákona (srov. obdobně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 12. 2011, čj. 11 A 252/2010 - 41, či rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2016, čj. 45 A 28/2015 - 38, publ. pod č. 3545/2017 Sb. NSS).
32. Soud pro úplnost podotýká, že ač ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nad rámec nedostavení se cizince k pohovoru žádné další podmínky nestanoví, je třeba dovodit, že k zamítnutí žádosti z tohoto důvodu by bylo možné přistoupit jen tam, kde cizinec neměl k nedostavení se vážný důvod.
33. Podstata žalobní obrany spočívá v námitce žalobce, že správní orgány nebyly v daném případě oprávněny provádět výslech žalobce dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců; skutečnost, že se k němu žalobce nedostavil, tedy dle žalobce nemohla být důvodem pro zamítnutí Žádosti.
34. Zdejší soud předesílá, že správní řád jakožto obecný procesní předpis upravující správní řízení, nereguluje – s výjimkou sporného řízení (§ 141 odst. 6 správního řádu) – výslech účastníka jako obecný důkazní prostředek. To sice neznamená, že by byl vyloučen (ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu zdůrazňuje, že výčet důkazních prostředků je demonstrativní a že k provedení důkazu lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy), jeho použitelnost je však značně omezená. Limity tohoto důkazního prostředku spočívají nejen v možné kolizi s ústavně garantovaným právem neobviňovat sebe sama (srov. čl. 40 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zejména pokud by byl k výsledku nucen účastník v řízeních, jež mají trestní, resp. správnětrestní charakter), ale zejména v povaze a účelu tohoto důkazního prostředku. V nález ze dne 11. 11. 2003, sp. zn. II. ÚS 182/02 (N 130/31 SbNU 165), k ustanovení § 131 o. s. ř., jež upravuje důkaz výsledkem účastníků pro občanské soudní řízení, Ústavní soud uvedl, že „*důkaz výsledkem účastníka řízení není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, ... ani aby se touto formou vyjadřoval k jiným provedeným důkazům. K tomu slouží právě přednesy účastníka a jeho procesní úkony*“. Uvedené lze nepochybně vztáhnout i na případný výslech účastníka ve správním řízení. I v něm se účastník vyjadřuje ke skutkovým a právním otázkám věci primárně svými tvrzeními a stanovisky uplatňovanými v celém jeho průběhu (srov. § 36 odst. 1, 2 a 3 správního řádu, podle něhož mají účastníci právo vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, § 52 správního řádu, podle něhož jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení), nikoli prostřednictvím nějakého formalizovaného důkazního prostředku. Také ve správním řízení obecně platí, že účastník řízení nesmí být nucen k výpovědi; vyjadřovat se k prováděným důkazům a uplatňovat skutková a právní tvrzení je jeho právem, nikoli povinností, a povinnost svědčit má toliko svědek, jenž je osobou odlišnou od účastníka řízení ve smyslu § 55 odst. 1 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, čj. 6 As 147/2013 - 29).

35. Správní soudy nicméně v minulosti opakovaně zdůraznily, že v řízeních vedených o žádostech podle zákona o pobytu cizinců se správní řád uplatní s odchylkami stanovenými zákonem o pobytu cizinců jakožto právním předpisem zvláštním (srov. § 168 a násl. zákona o pobytu cizinců). Ačkoliv tedy správní řád, jakožto obecný procesní předpis s výjimkou sporného řízení výslech účastníka jako obecný důkazní prostředek neupravuje, v posuzovaném případě se uplatní zvláštní úprava výsledku účastníka v řízení podle zákona o pobytu cizinců (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2014, čj. 4 As 166/2013 - 25, a ze dne 6. 2. 2014, čj. 6 As 147/2013 - 29).
36. Ve vztahu k výsledku účastníka v řízení podle zákona o pobytu cizinců je tedy třeba postupovat především podle shora citovaného § 169 odst. 2 zákona, v souladu s nímž je výslech účastníka řízení zásadně přípustným důkazním prostředkem pro zjištění skutkového stavu věci. Správní soudy přitom ustáleně judikují, že z tohoto ustanovení však neplyne, že důkaz výsledkem účastníka je v tomto typu řízení povinným či privilegovaným důkazním prostředkem. I o tomto důkazním prostředku platí, že správní orgán není důkazními návrhy vázán a rozhodne, jaké důkazy provede v rozsahu potřebném ke zjištění stavu věci (srov. výše odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, čj. 6 As 147/2013 - 29).
37. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 4. 2010, čj. 1 As 23/2010 - 82, uzavřel, že *„v případě, že správní orgán určité pochybnosti o skutečném stavu věci má, posoudí v rámci své diskreční pravomoci, zda provede důkazy navrhované účastníkem řízení, může-li jejich provedení přispět ke zjištění skutečného stavu věci, nebo zda účastníka řízení vyslechne. Uvážení správního orgánu o tom, proč přistoupil k výsledku účastníka řízení, aniž by provedl jím navrhovaný důkaz, není na zvláštní správního orgánu, nýbrž musí být přezkoumatelným způsobem odůvodněno v textu rozhodnutí“*. Obdobně v rozsudku ze dne 2. 10. 2013, čj. 1 As 58/2013 - 43, Nejvyšší správní soud uvedl, že dle § 169 odst. 3 (nyní odst. 2) zákona o pobytu cizinců je správní orgán *„oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství“*, a dále že *„ustanovení § 169 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. je v tomto ohledu nutno považovat za další zákonem výslovně upravenou možnost provést účastnický výslech“*. V rozsudku ze dne 20. 2. 2014, čj. 4 As 166/2013 - 25, pak Nejvyšší správní soud zopakoval, že i o důkazním prostředku výsledku účastníka řízení dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *„platí, že správní orgán není důkazními návrhy vázán a rozhodne, jaké důkazy provede v rozsahu potřebném ke zjištění stavu věci (§ 52 správního řádu)“* (obdobně též shora označený rozsudek čj. 6 As 147/2013 - 29).
38. Správní soudy přitom v minulosti opakovaně judikovaly, že relevantní skutkové okolnosti mohou být v těchto typech řízení podpořeny v zásadě a právě jen výsledkem účastníka řízení. Soud k tomu odkazuje např. na recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, čj. 4 As 95/2019 - 36, v němž Nejvyšší správní soud neshledal nijak právně závadným, že *„důkazem pro závěr o výkonu nelegální práce byl především výslech žalobce...“*.
39. Zároveň soud považuje za podstatné, že řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty je řízením na žádost, v němž je účastník řízení povinen tvrdit správnímu orgánu všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci.

40. Soud nemohl žalobci přisvědčit, že by v daném případě nebyl správní orgán prvního stupně oprávněn trvat na provedení výsledku žalobce jako účastníka řízení. Jak vyplývá z výše rekapitulovaného právního a navazujícího judikатурního rámce, výslech účastníka dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je v řízeních vedených podle zákona o pobytu cizinců, tedy i v řízení o Žádosti žalobce, zásadně přípustným důkazním prostředkem sloužícím ke zjištění skutkového stavu věci. Jeho použitelnost je vázána toliko na závěr o nezbytnosti provedení tohoto důkazního prostředku v souvislosti s pochybnostmi o skutečném stavu věci, nikoli nezbytně toliko na „podezření z obcházení zákona“, jak dovozuje žalobce. Zákon o pobytu cizinců přitom v naposledy uvedeném ustanovení upravuje toliko demonstrativní výčet okolností, stran nichž může správní orgán nabýt pochybnosti, jež je přípustné odstranit právě prostřednictvím výsledku svědka. Z ničeho přitom nevyplývá, že by takovými okolnostmi nemohly být právě mj. i okolnosti týkající se tvrzení účastníka řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty stran skutečného výkonu práce, ověření její náplně a místa jejího výkonu.
41. Soud se přitom nemohl ztotožnit se žalobcem, že by snad správní orgán prvního stupně v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí zcela opomněl označit charakter okolností, které zamýšlel prostřednictvím výsledku žalobce prověřit. Soud v tomto směru nepřehlédl, že správní orgán prvního stupně v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí výslovně poukázal na to, že žalobce k výsledku dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců předvolal za účelem zjištění skutečného stavu věci stran okolností týkajících se tvrzení žalobce ohledně výkonu práce s cílem prověřit konkrétně tvrzení žalobce, pokud jde o skutečný výkon práce, její náplň a místo jejího výkonu. Jakkoli si lze jistě představit konkrétnější vymezení charakteru pochybností správního orgánu prvního stupně v odůvodnění jeho rozhodnutí, nelze v žádném případě dovozovat, že správní orgán prvního stupně na uvedení těchto pochybností zcela rezignoval.
42. Postupu správního orgánu prvního stupně v nyní posuzované věci tedy nelze dle přesvědčení soudu ničeho vytknout. Soud neshledal, že by v předmětném případě nebyly dány podmínky pro předvolání žalobce k jeho výsledku dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Nemohl proto přisvědčit žalobci ani v tom, že za dané situace nebyly správní orgány oprávněny zamítnout Žádost dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, pokud se žalobce k výsledku vzdor poučení o následcích takového jednání nedostavil.
43. Soud pak pro úplnost nad rámec nezbytného odůvodnění k poukazu obou účastníků na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 13. 4. 2010, čj. 1 As 23/2010 - 82, podotýká, že účastníky řízení připomenutá věc se týkala situace, kdy žadatelka o přechodný pobyt odmítla vypovídat bez uvedení závažného důvodu, a správní orgán přezkoumatelným způsobem vyložil, proč podle něj nejde o akceptovatelný závažný důvod odmítnutí výpovědi. Předmět řízení v uvedené věci tedy spočíval v posouzení důvodnosti námítky, že skutkový základ, z něhož tehdy krajský soud vycházel, nemá oporu ve spisech, a jednak námítky poukazující na nesprávné právní posouzení otázky, které se sice týkalo ustanovení § 87e odst. 1 a § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců s obdobným zněním, avšak v situaci, kdy tehdejší stěžovatelka a žadatelka o povolení pobytu namítala, že ustanovení § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců bylo nesprávně aplikováno, neboť ona vypovídat neodmítla, ale výpověď podmiňovala předchozím provedením jiných kroků (srov. str. 2 odst. 3 či str. 5 odst. 3 rozsudku ve věci sp. zn. 1 As 23/2010). V tom spočívá podstatná skutková odlišnost od nyní projednávané věci.

44. Soud pak konečně doplňuje, že to byl ostatně sám žalobce, kdo v rámci námitek vznesených pod čtvrtým žalobním bodem zdůrazňoval potřebu provedení výsledku žalobce správním orgánem prvního stupně v projednávané věci, byť tak činil ve vztahu ke skutečnostem rozhodným z hlediska aplikace § 174a zákona o pobytu cizinců. V tomto ohledu je tedy argumentace žalobce poněkud vnitřně rozporná.
45. Soud tedy shrnuje, že nemohl z výše vyložených důvodů žalobci přisvědčit, že by správní orgán prvního stupně nebyl oprávněn trvat na výsledku žalobce, resp. že měl žalobce buď vyzvat k doložení vyjádření, doplnění dokumentů apod., nebo jej předvolat k ústnímu jednání dle správního řádu. Soud se neztotožnil s žalobcem, že by v předmětném případě nebyly dány podmínky pro předvolání žalobce k jeho výsledku dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Proto zprostředkovaně neshledal důvodnou ani námitku, že za dané situace nebyly správní orgány oprávněny zamítnout Žádost dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, pokud se žalobce k výsledku vzdor poučení o následcích takového jednání nedostavil. Námitky uplatněné žalobcem pod prvním žalobním bodem tedy nemohly být shledány důvodnými.
46. Soud dále přistoupil k posouzení námitek, jimiž žalobce pod **druhým žalobním bodem** zpochybňoval zákonnost postupu správního orgánu prvního stupně při doručování písemností a poukazoval na to, že správní řád počítá rovněž s doručováním veřejnou vyhláškou (§ 25 odst. 1 správního řádu) a prostřednictvím správním orgánem ustanoveného opatrovníka (§ 32 odst. 2 písm. d) správního řádu), a to pro případy, kdy se adresátovi prokazatelně nedaří doručovat, přičemž s poukazem na pravidlo upravené v § 32 odst. 3 správního řádu a na závěry vyslovené v rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2016, sp. zn. 8 A 71/2014, namítal, že byl správní orgán prvního stupně povinen doručovat žalobci prostřednictvím správním orgánem ustanoveného opatrovníka.
47. Soud nemohl argumentaci žalobce založené na závěrech vyslovených Městským soudem v Praze v rozsudku ze dne 13. 12. 2016, čj. 8 A 71/2014 - 45, přisvědčit, neboť tyto závěry neobstály v kasačním přezkumu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 8. 2017, čj. 3 Azs 25/2017 - 33, kterým uvedený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, jednoznačně uzavřel, že závěr městského soudu o tom, že řízení o žádostech o udělení povolení či prodloužení doby povolení k pobytu lze považovat za řízení, v němž má být účastníkovi odňato právo, neobstojí. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku výslovně konstatoval, že řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je řízením, jehož výsledkem může být toliko přiznání nebo nepřiznání práva, nikoliv jeho odnětí, a správní orgán prvního stupně proto podle Nejvyššího správního soudu nepochybil, pokud žalobkyni neustanovil opatrovníka. Soud se s těmito závěry zcela ztotožňuje, neshledává důvodu se od nich v nyní posuzované věci (v níž řízení probíhalo o obdobném typu žádosti podané v režimu zákona o pobytu cizinců) a v plném rozsahu na ně na tomto místě pro větší stručnost odkazuje. Námitky poukazující na potřebu ustanovit žalobci pro účely doručování písemností v prvostupňovém řízení opatrovníka založené na aplikaci závěrů vyslovených Městským soudem v Praze v rozsudku ze dne 13. 12. 2016, čj. 8 A 71/2014 - 45, který byl zrušen označeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu, tedy nemohl soud shledat důvodnými.
48. Soud se přitom nemohl ztotožnit ani se závěrem, že by se snad žalovaná s uvedenou námitkou nevypořádala, popř. nevypořádala dostatečně. Žalovaná nelze vytknout, pokud v odůvodnění zcela srozumitelně konstatovala, že se s žalobcem odkazovanými závěry

vyslovenými v posléze zrušeném rozsudku zdejšího soudu neztotožnila a brojila proti nim kasační stížností, o níž nebylo v době rozhodování žalované Nejvyšším správním soudem rozhodnuto. Žalovaná současně neopomněla poukázat na jinou rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, z níž dle jejího přesvědčení vyplýval závěr o zákonnosti postupu správního orgánu prvního stupně.

49. Soud připomíná, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 4. 2010, čj. 8 As 11/2010 - 163, judikoval, že „*ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu z roku 2004 obsahuje dva předpoklady, za kterých lze účastníku správního řízení ustanovit opatrovníka. Jde o situace, kdy je osoba neznámého pobytu nebo sídla a o situace, kdy se jí prokazatelně nedaří doručovat. Nejde o dvě podmínky, které musí být kumulativně splněny, ale o dva na sobě nezávislé předpoklady, za nichž může být opatrovník ustanoven.*“ Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, čj. 2 As 23/2011 - 118, pak „*do kategorie osob, „jímž se prokazatelně nedaří doručovat“ [§ 32 odst. 2 písm. d) správního řádu z roku 2004], nespádají osoby neznámého pobytu, ani osoby, které si písemnosti opakovaně nepřebírají, a písemnosti jsou jim proto doručovány cestou náhradního doručení. Tato kategorie osob směřuje spíše na případy, kdy je adresátovi opakovaně doručováno náhradním doručením, přičemž následně je k jeho žádostem opakovaně rozhodováno o určení neplatnosti takového doručení. Takové osobě lze ustanovit opatrovníka, který zajistí efektivnější průběh správního řízení.*“
50. Žalované tak nelze ničeho vytknout, pokud mj. s odkazem na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, čj. 2 As 23/2011 - 118, uzavřela, že podmínky pro doručování žalobci prostřednictvím opatrovníka nebyly splněny.
51. Soud pak pro úplnost doplňuje, že s ohledem na naplnění podmínek pro doručování písemností fikcí dle § 24 správního řádu, kterým se soud zabývá níže, nebyly naplněny ani podmínky pro doručování těchto písemností veřejnou vyhláškou. Soud v tomto směru zdůrazňuje, že správní orgán nemá na výběr, jakým způsobem bude doručovat, a nemohl se tedy rozhodnout doručovat prostřednictvím veřejné vyhlášky, na což (poněkud nekonkrétně toliko formou poukazu na existenci předmětného zákonného ustanovení) poukazoval žalobce.
52. Obdobně se pak soud nemohl ztotožnit ani s argumentací žalobce, který obdobně jako v podaném odvolání poukazoval na doktrinální závěry, které dle jeho přesvědčení jím zastávaný názor podporují. Soud nemohl žalobci přisvědčit, že se žalovaná s touto námitkou nevypořádala. Jak sám žalobce v podané žalobě připustil, žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí explicitně uvedla, že v případě žalobce nešlo o řízení z moci úřední, k němuž se žalobcem odkazované doktrinální závěry vztahovaly. Omezil-li se tak žalobce v podané žalobě na pouhý nesouhlas s uvedeným závěrem, soudu s ohledem na výše popsané pravidla vyvěrající z dispoziční zásady ovládající tento typ soudního řízení nezbyvá, než v obdobně obecné rovině konstatovat, že danému závěru žalované nelze ničeho vytknout.
53. Poukazoval-li pak žalobce závěrem námitek vznesených pod druhým žalobním bodem na to, že pro nedostatečné vypořádání odvolacích námitek bylo porušeno rovněž pravidlo uvedené v § 89 odst. 2 správního řádu, není jeho námitka příléhavá. Jak bylo vyloženo výše, soud ověřil, že žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neopomněla reagovat na všechny uplatněné odvolací námitky. Každou z těchto odvolacích námitek se žalovaná zabývala, vyslovila k nim své závěry, přičemž připojila úvahy, jimiž byla při vypořádání té které námitky vedena. Polemika žalobce je dle přesvědčení soudu spíše polemikou se

závěry správních orgánů o posouzení právních otázek. V daném případě tak soud nemohl žalobci přisvědčit, že by žalovaná z žalobcem popsaných důvodů zatížila Napadené rozhodnutí vadou spočívající v porušení § 89 odst. 2 správního řádu.

54. Žalobce dále pod **třetím žalobním bodem** zpochybnil doručování písemností v řízení vedeném správním orgánem prvního stupně fikcí.
55. Jak bylo rekapitulováno výše v části III. tohoto rozsudku, žalobce namítal, že poštovní doručovatel místo vložení písemnosti či výzvy k jejímu vyzvednutí do řádně označené poštovní schránky zanechal písemnosti na nástěnce ve společných prostorách domu. Žalovaná přitom dle žalobce odpovídající odvolací námitku shodně jako s ní související obrazovou dokumentaci naprosto ignorovala. Žalobce uvedl, že má v místě hlášeného pobytu řádně označenou schránku, avšak rozhodnutí našel na nástěnce ve společných prostorách domu, což dokládal přiloženými fotografiemi. Konstatoval, že *„poštovní doručovatel místo toho, aby písemnost vhodil alespoň do schránky (i když i tento postup by byl s ohledem na výše uvedené nedostatečný), dal uvedenou písemnost určenou do vlastních rukou účastníka řízení na nástěnku. Lze se jen domnívat, že stejně bylo postupováno i v případě doručování předvolání k výsledku a výzvě k vyjádření k podkladům“*. Žalobce doplnil, že jen pouhou náhodou našel rozhodnutí pověšené na nástěnce, přičemž neví, kde skončily předchozí dvě písemnosti, s tím, že *„vzhledem k tomu, že u předvolání výsledku byla na nástěnku připevněna pouze výzva, není překvapivé, že tuto přehlédl“*. Žalobce trval na tom, že mu nebylo řádně doručeno předvolání k výsledku, v důsledku toho o jeho konání nevěděl a jeho nedostavení se tak nebylo pochybením na jeho straně, ale důsledkem pochybení správního orgánu. Pokud pak žalobce nijak nereagoval ani na výzvu k seznámení s podklady, resp. i tato mu byla doručována fikcí, měl správní orgán prvního stupně dle přesvědčení žalobce s ohledem na § 3 správního řádu, povinnost zjistit skutkový stav jiným způsobem.
56. Soud s odkazem na dříve uvedené zdůrazňuje, že právě v rámci této části své žalobní argumentace se žalobce v podané žalobě fakticky omezil na doslovnou recepci svých odvolacích námitek, které však žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vypořádala, přičemž žalobce na toto vypořádání žalované nerefletoval a nyní v žalobě tytéž námitky znovu opakoval, aniž by bral v potaz argumentaci žalované k nim. Soud k takto vzneseným žalobním námitkám opětovně připomíná shora akcentovaná východiska související s významem dispoziční zásady přísně ovládající tento typ soudního řízení správního, a konstatuje, je to žalobce, kdo v tomto typu soudního řízení konstrukcí žalobních námitek ovlivňuje rozsah soudního přezkumu. Soud nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady Napadeného rozhodnutí. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci jeho advokáta (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78). Se zřetelem k tomu, že žalobce v rámci těchto žalobních námitek neprezentoval dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů žalované, nebylo úlohou soudu hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěla žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí.
57. Soud připomíná, že z § 19 odst. 3 správního řádu plyne, že *„(n)evylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.“*

58. Ustanovení § 20 odst. 1 první věty správního řádu stanoví, že fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování, na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastižena.
59. Z § 23 odst. 1 správního řádu se podává, že nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží. Z odstavce 4 citovaného ustanovení plyne, že adresát se vyzve vložением oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.
60. Podle § 24 odst. 1 správního řádu platí, *„(j)estliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty“*.
61. Soud po prostudování obsahu správního spisu nepochyboval o tom, že v posuzované věci byly v prvostupňovém řízení zcela splněny podmínky pro použití fikce náhradního doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu. Soud nemohl z dále uvedených důvodů přisvědčit ani námitce, že žalobci nebylo řádně doručeno předvolání k výslechu, ani námitce, dle níž nebyla písemnost obsahující Prvostupňové rozhodnutí vložena do řádně označené poštovní schránky, ale byla zanechána ve společných prostorách domu.
62. Soud ze správního spisu ověřil, že písemnost obsahující předvolání žalobce k výslechu byla žalobci doručována prostřednictvím provozovatele služeb na adresu jeho pobytu, tj. na adresu Vašátkova 1010/20, 198 00 Praha 9 – Černý Most. Písemnost byla vypravena dne 27. 10. 2016 a doručována dne 31. 10. 2016. Z údajů vyznačených na doručence vyplývá, že žalobce nebyl na uvedené adrese uvedeného dne zastižen, proto mu bylo v souladu s 23 odst. 4 a 5 správního řádu zanecháno oznámení o neúspěšném doručení zásilky a poučení o právních důsledcích doručení fikcí, přičemž byla zaškrtnuta příslušná možnost na doručence a na obálce je odtržena příslušná chlopeň s poučením. Zásilka s písemností obsahující předvolání k výslechu byla téhož dne uložena u provozovatele poštovních služeb. Žalobce si písemnost ve stanovené lhůtě nevyzvedl a ta byla následně v souladu s pokynem správního orgánu dne 11. 11. 2016 vrácena správnímu orgánu prvního stupně, k čemuž pracovník pošty dopsal důvod „nevyzvednuto“.
63. Soud s ohledem na uvedené zcela sdílí závěr žalované o tom, že předvolání k výslechu bylo žalobci řádně doručeno fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu dne 10. 11. 2016, přičemž pro tento způsob doručení byly splněny všechny zákonné podmínky.
64. Soud připomíná, že Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně vyložil, že doručenka zakládá vyvratitelnou domněnku správnosti údajů na ní uvedených. Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích zdůraznil, že ten, kdo hodlá úspěšně zpochybnit doručení písemnosti, musí nejprve unést břemeno tvrzení. Musí tedy předložit taková skutková tvrzení, která jsou skutečně způsobilá doručení a údaje na doručence zpochybnit tím, že vytvářejí věrohodnou verzi reality, že předmětná zásilka doručena nebyla (srov. rozsudky ze dne 27. 4. 2006, čj. 2 Afs 158/2005 - 82, ze dne 19. 12. 2013, čj. 7 As 97/2013 - 22). Ke

zpochybnění údajů vyplývajících z doručky musí adresát rozhodnutí předestřít jinou, avšak srovnatelně pravděpodobnou verzi reality (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, čj. 9 As 65/2009 - 61). V naposledy označeném rozhodnutí v tomto směru Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[p]okud chtěl žalobce zvrátit důkazní sílu doručky, nemohl tak učinit strohými a nekonkrétními námitkami. Mohl tak učinit pouze konkrétním a jednoznačným tvrzením o tom, kde se dne 24. 4. 2008 zdržoval a z jakých konkrétních důvodů nemohl doručku podepsat a zásilku převzít. Teprve takto předestřená skutková verze žalobce se mohla stát předmětem dokazování ze strany správních orgánů, neboť pouze takováto skutková verze byla způsobilá vnést objektivní pochybnosti o řádném předvolání žalobce“*.

65. Důkazní břemeno ohledně případných nedostatků doručování přitom stíhá účastníka řízení, nikoli správní orgán (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, čj. 5 As 26/2009-67). Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 2 Afs 158/2005, uvedl, že *„ne každá adresátem vznesená námitka proti doručení musí být relevantní a jako taková hodnocena a dále skutkově a důkazně ověřována – za irrelevantní by bylo nutno pokládat kupříkladu námitku adresáta, že sice v době doručování byl přítomen v domě, do něhož se doručovalo, avšak spal, takže neslyšel domovní zvonek; touto námitkou by se správce daně vůbec nemusel ze skutkových hledisek zabývat, neboť by nemohla přivodit změnu závěru o tom, zda bylo či nebylo účinně doručeno“* (viz též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2012, čj. 8 As 97/2011 - 38, ze dne 29. 11. 2007, čj. 1 Afs 7/2007 - 169 nebo ze dne 31. 3. 2010, čj. 9 As 65/2009 - 61).
66. Žalobce však v nyní posuzované věci tvrdil jiný než z doručky vyplývající skutkový stav pouze zcela obecně a nepředložil žádná tvrzení a tím méně důkazy, které by nasvědčovaly, že údaje na doručce neodpovídají skutečnosti. Omezil se fakticky ve svém důsledku toliko na tvrzení, že mu písemnost a ani výzva s poučením nebyla vhozena do poštovní schránky, přičemž výzva byla zanechána na nástěnce ve společných prostorách domu (srov. str. 6, třetí a čtvrtý odstavec žaloby). Žalobce nicméně své tvrzení (obdobně jako v odvolacím řízení) dokládal pouze blíže neoznačenými fotografiemi zachycujícími dle jeho tvrzení prostor schránek na uvedené adrese. Jakkoli z těchto fotografií vyplývalo, že jedna ze schránek je označena jménem žalobce, soud nemohl ponechat bez povšimnutí, že fotografie mohou prokazovat pouze skutkový stav v době jejich pořízení. Žalobce přitom ani netvrdil, že by fotografie byly pořízeny v den, kdy měla být výzva s poučením vyvěšena na dané adrese na nástěnku. Lze naopak usuzovat, že byly pořízeny později. Fotografie pak ani nezachycují (žalobce to ani netvrdí) zanechání výzvy s poučením na nástěnce v bytovém domě. Soud je přesvědčen, že takto žalobcem předestřená žalobní obrana nebyla způsobilá založit potřebu jejího dalšího hodnocení a skutkového a důkazního ověřování. Uvedenými důkazními prostředky tedy žalobce podle přesvědčení soudu neprokázal skutkový stav stran skutečného označení jedné z poštovních schránek jménem žalobce ke dni 31. 10. 2016. Soud nad rámec uvedeného doplňuje, že podle § 23 odst. 4 správního řádu lze ostatně oznámení vložit do domovní schránky „nebo na jiné vhodné místo“, přičemž takovým místem může být podle judikatury Nejvyššího správního soudu rovněž např. nástěnka v bytovém domě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, čj. 6 As 90/2016 - 19).
67. Pro úplnost pak soud podotýká, že jakkoli by bylo žádoucí, aby se žalovaná s předloženými důkazními prostředky touto formou vypořádala již v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, nelze ji vytýkat, že by Napadené rozhodnutí v daném směru

zatižila vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Jak bylo vyloženo výše, žalovaná se v odůvodnění Napadeného rozhodnutí řádně vypořádala s námitkou zpochybňující doručování písemností fikcí a popsala přitom přezkoumatelným způsobem úvahy, na nichž své závěry založila. Námitka poukazující na označení poštovní schránky na dané adrese v místě žalobce byla fakticky vypořádána implicitně jinými závěry, o něž žalovaná své přesvědčení o zákonnosti postupu správního orgánu prvního stupně opřela. Nejvyšší správní soud v tomto směru konstantně judikuje, že povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Soud či správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně *implicite* – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008 - 13, a ze dne 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, a ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).

68. Soud proto s ohledem na shora popsané důvody, odpovídající závěrům žalované, které žalobce v podané žalobě nad rámec zopakování odvolací argumentace nijak konkrétně nezpochybnil, nepochyboval o tom, že v posuzované věci byly splněny podmínky doručení předvolání žalobce k výsledku fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu.
69. Obdobně pak soud ze správního spisu ověřil, že písemnost obsahující Prvostupňové rozhodnutí byla žalobci doručována prostřednictvím provozovatele služeb na shora označenou adresu. Písemnost byla vypravena dne 2. 2. 2017 a doručována dne 6. 2. 2017. Z údajů vyznačených na doručence i v tomto případě vyplývá, že žalobce nebyl na uvedené adrese uvedeného dne zastížen, proto mu bylo v souladu s 23 odst. 4 a 5 správního řádu zanecháno oznámení o neúspěšném doručení zásilky a poučení o právních důsledcích doručení fikcí, přičemž byla zaškrtnuta příslušná možnost na doručence. Zásilka s písemností obsahující předvolání k výsledku byla téhož dne uložena u provozovatele poštovních služeb. Žalobce si písemnost ve stanovené lhůtě nevyzvedl a ta byla následně v souladu s pokynem správního orgánu dne 20. 2. 2017 podle údajů uvedených na doručence vložena do schránky.
70. Pokud se přitom žalobce v daném směru v podané žalobě omezil na námitku, že písemnost obsahující Prvostupňové rozhodnutí nalezl vyvěšenou na nástěnce na uvedené adrese, tj. že nebyla vložena do poštovní schránky, kterou měl v souladu s výše shrnutými žalobními tvrzeními na dané adrese řádně označenu, soud shodně s žalovanou konstatuje, že podle ustálené rozhodovací praxe správních soudů na uplatnění fikce doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu nemá vliv skutečnost, zda po uplynutí úložní doby došlo ke vhození doručované písemnosti do schránky adresáta, resp. zda byla písemnost vložena na jiné vhodné místo (srov. rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, č. 3 As 241/2014 - 41).

71. Soud s ohledem na uvedené zcela sdílí závěr žalované o tom, že i Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci řádně doručeno fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu, přičemž pro tento způsob doručení byly splněny všechny zákonné podmínky.
72. Soud uzavírá, že žalobcem uvedené skutečnosti nebyly způsobilé založit ve světle výše vyložených závěrů dostatečnou pochybnost o tom, že doručování proběhlo standardním způsobem stanoveným pro případy, kdy si adresát zásilku ani v úložní době nevyzvedne. V průběhu správního řízení nevyvstaly pochybnosti o tom, že se žalobce na hlášené adrese skutečně zdržuje, to žalobce ostatně v podané žalobě ani netvrdil. Žalobce dle přesvědčení soudu neprokázal, že by pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uložené písemnosti ve stanovené lhůtě vyzvednout. Dle soudu proto byly splněny předpoklady pro uložení doručovaných písemností a následné doručení písemností fikcí (§ 24 odst. 1 správního řádu). Předmětné doručení prokazují splnění zákonem stanovených podmínek pro řádné doručení zásilek, mezi něž patří i zanechání výzvy adresátovi k vyzvednutí uložené písemnosti (§ 23 odst. 4 správního řádu) a písemného poučení ve smyslu § 23 odst. 5 správního řádu. Námitky vznesené pod třetím žalobním bodem proto nebyly shledány důvodnými.
73. Soud konečně přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobce pod **čtvrtým žalobním bodem** brojil proti nedostatku posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.
74. K okolnostem rozhodným z hlediska aplikace § 174a zákona o pobytu cizinců žalobce uvedl, že žije na území České republiky již poměrně dlouhou dobu, a to na základě víza za účelem strpění, neboť pochází z Luhaňské oblasti, a situace, které v této oblasti panuje, nedovoluje jeho bezpečný návrat. Doplnil, že vzhledem k délce pobytu na území se rozhodl, že by rád svůj soukromý a profesní život rozvíjel, a proto podal žádost o zaměstnaneckou kartu. Namítl, že rozhodnutí žalované je s ohledem na uvedené skutečnosti jednoznačně nepřiměřené. Trval na tom, že pokud meritorní rozhodnutí v rozporu s požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců neobsahuje úvahu o přiměřenosti rozhodnutí, jedná se o porušení nejen tohoto ustanovení zákona, ale také § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Pro případ, že soud závěru, že měla být zkoumána přiměřenost dopadů rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců, nepřisvědčí, přitom žalobce poukázal na to, že povinnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí vyplývá i z § 2 odst. 4 správního řádu a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
75. K námitce absence posouzení přiměřenosti případného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce městský soud uvádí, že správní orgán prvního stupně ani žalovaná se tímto posouzením ve svých rozhodnutích vůbec nezabývaly. Žalovaná přitom v odůvodnění Napadeného rozhodnutí k odpovídající námitce žalobce uvedla, že k posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení může dojít teprve tehdy, pokud některé ustanovení zákona správnímu orgánu v konkrétním případě povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí ukládá. Žalovaná přitom trvala na tom, že v případě Prvostupňového rozhodnutí se však přiměřenost dopadů rozhodnutí zásadně neposuzuje, jak dle žalované vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, sp. zn. 6 Azs 226/2015.
76. Soud připomíná, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, čj. 2 Azs 433/2017 - 29 vyplývá, že: „[...]zatímco u zrušení povolení k pobytu či u správního vyhoštění zákon výslovně ve většině případů požaduje, aby správní orgán zkoumal přiměřenost

dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, u zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění zákon takový požadavek explicitně nestanoví, vyjma jen některých důvodů [pro případ zamítnutí žádosti o přechodný pobyt se tento požadavek vztahuje k důvodu dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, přičemž tak stanoví odst. 2 téhož ustanovení]. Povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života nelze dovodit ani z § 174a zákona o pobytu cizinců. Jak na základě podrobného jazykového, systematického, historického i teleologického výkladu konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 – 30, předmětné ustanovení pouze upřesňuje hlediska, jimiž se má správní orgán při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života zabývat, rozhodně z něj nevyplývá, že by se přiměřenost měla posuzovat u každého rozhodnutí vydaného podle zákona o pobytu cizinců.“

77. Současně však Nejvyšší správní soud vyložil, že „je třeba přisvědčit, že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. [...] V obecné rovině však rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení [...] V posuzované věci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ze správního spisu nevyplývají žádné okolnosti, pro něž by bylo možné zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu považovat za (z hlediska dopadu do rodinného a soukromého života žalobce) nepřiměřené. [...] Žalovaná tedy tím, že se dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele vůbec nevěnovala, zatížila své rozhodnutí vadou. Tato vada nicméně nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Smyslem přímé aplikace Úmluvy v situacích podobných této je zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého či rodinného života cizince, nikoli rušit správní rozhodnutí jen proto, aby do nich přibýlo několik vět o tom, že žádné důvody, které by zakládaly nepřiměřenost rozhodnutí, nebyly shledány [...]“ (pozn. zvýraznění doplněno městským soudem).
78. Městský soud v Praze se s těmito závěry zcela ztotožňuje, neshledává důvodu se od nich v posuzované věci, v níž jde o řízení o žádosti o udělení jiného pobytového oprávnění (zaměstnanecké karty), odchýlovat a pro stručnost na ně v plném rozsahu odkazuje.
79. Soud se proto s přihlédnutím k těmto závěrům zabýval tím, zda ze správního spisu vyplývaly okolnosti, pro něž by bylo možné zamítnutí Žádosti o vydání zaměstnanecké karty považovat optikou kritérií uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců za nepřiměřené.
80. Městský soud v Praze v této souvislosti především nepřehlédl, že žalobce v průběhu správního řízení ani v podaném odvolání, resp. jeho doplnění, na žádnou takovou skutkovou okolnost nepoukázal. V doplnění odvolání toliko namítl, že správní orgán prvního stupně se přiměřeností dopadů rozhodnutí vůbec nezabýval. První tvrzení týkající se otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života vnesl žalobce teprve v podané žalobě.
81. Jakkoli tedy správní orgány zatížily v důsledku absence závěrů o posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce svá rozhodnutí vadou, soud je s ohledem na dále uvedené přesvědčen, že shodně jako ve věci posuzované Nejvyšším správním soudem ve výše označeném rozsudku neměla uvedená vada vliv na zákonnost Napadeného rozhodnutí.

82. Žalované totiž nelze s ohledem na dříve uvedené dle přesvědčení soudu vytýkat, že by se snad nevypořádala s konkrétními, žalobcem v průběhu řízení prezentovanými skutkovými okolnostmi relevantními z pohledu aplikace § 174a zákona o pobytu cizinců. Jak bylo uvedeno výše, žalobce totiž v průběhu řízení na žádné takové okolnosti nepoukázal. Žádná taková relevantní okolnost, jež by pak bez dalšího vyústila v možný závěr o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života, přitom v době rozhodování žalované nevyplývala dle přesvědčení soudu ani ze správního spisu.
83. Pokud pak žalobce akcentuje, že správní orgány byly povinny ke zjištění skutečností významných z hlediska případné aplikace § 174a zákona o pobytu cizinců žalobce vyslechnout, soud (nad rámec opětovného připomenutí vnitřní rozpornosti žalobní argumentace – viz výše) podotýká, že takovou povinnost správní orgány v dané věci s ohledem na procesní pasivitu žalobě v řízení neměly.
84. Soud v tomto směru poukazuje na závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14. 3. 2019, čj. 1 Azs 367/2018 - 34, když deklaroval, že „nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, tedy rovněž nepřiměřenost tvrzeného zásahu do jejího soukromého a rodinného života, pokud sama žalobkyně takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na samotné žalobkyni, aby přesvědčivým způsobem tvrdila, resp. nabídla důkazy o tom, že v jejím případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí (obdobně viz rozsudek ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 – 60).“ V tomtéž rozsudku pak Nejvyšší správní soud uzavřel, že „(j)e totiž iluzorní představa, že by správní orgány objektivně mohly z moci úřední samy bez součinnosti s účastníkem řízení zjistit veškeré skutečnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života“. Proto zdejší soud žalobcovu nečinnost v projednávané věci nutně přičítá i ve světle těchto judikatorních závěrů k tíži žalobci samotnému.
85. Odkaz žalobce na jím specifikovaná rozhodnutí správních soudů není v nyní posuzované věci přílehlavý. V nyní řešeném případě totiž žalobce v souladu s dříve uvedeným v průběhu řízení nepředestřel správnímu orgánu prvního stupně ani žalované žádnou skutečnost, jež by byla z pohledu aplikace § 174a zákona o pobytu cizinců relevantní a jež by případně alespoň indikovala nezbytnost dalšího důkazního prověřování. Žalobce měl přitom možnost v řízení před správními orgány uvést vše, co by k věci uvést mohl, a to jak písemně, tak i při jednání u správního orgánu prvního stupně – právě v rámci výsledku účastníka, k němuž se však nedostavil. V dalších fázích řízení byl kvalifikovaně právně zastoupen advokátem a jeho prostřednictvím se správními orgány komunikoval a vyjadřoval se k věci, naposledy doplněním odvolání ze dne 2. 5. 2017. Ani v něm však žádné relevantní okolnosti neuvedl.
86. Pokud pak žalobce poprvé v podané žalobě v souvislosti s posuzováním přiměřenosti dopadů rozhodnutí poukazoval na to, že žije na území České republiky již poměrně dlouhou dobu a že situace, která panuje v Luhaňské oblasti, z níž pochází, nedovoluje jeho bezpečný návrat, setrval toliko ve striktně obecné rovině a nijak nespecifikoval, jaký vztah má toto jeho obecné tvrzení k některému z kritérií posuzování přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 odst. 1 Úmluvy. Žalobce nijak nekonkretizoval svou soukromou a rodinnou situaci (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), případný počet nezletilých dětí a jejich věk, rozsah, v jakém by byl jeho soukromý a/nebo rodinný život narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by

jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění). Nijak se vedle obecné a paušální poznámky o delší době pobytu v ČR nezabýval rozsahem a intenzitou vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.). Nespecifikoval ani žádné jiné okolnosti, jež by mohly být z pohledu posuzování přiměřenosti relevantní (např. z pohledu věku či zdravotního stavu).

87. Soud za této situace s odkazem na dříve uvedené uzavírá, že bylo na žalobci, aby v průběhu správního řízení, popř. alespoň v podané žalobě předestřel relevantní tvrzení a případně rovněž důkazy, které by prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, pokud jde o nepřiměřenost tvrzeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Bylo tedy na samotném žalobci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí. Žalobce však uvedenému požadavku nedostál. Ze správního spisu přitom nevyplývají žádné okolnosti, pro něž by bylo možné zamítnutí Žádosti o vydání zaměstnanecké karty považovat za nepřiměřené. Proto soud uzavřel, že absence posouzení nepřiměřenosti je na daném skutkovém půdorysu vadou bez vlivu na zákonnost Napadeného rozhodnutí. Poprvé v žalobě uvedený nijak nerozvedený poukaz na „situaci v místě, z něhož žalobce pochází“, pak dle přesvědčení soudu není a nemůže být sám o sobě způsobilý vést k závěru o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Soud se zcela ztotožňuje se závěrem vysloveným ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, dle něhož smyslem přímé aplikace Úmluvy v situacích podobných této je zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého či rodinného života cizince, nikoli rušit správní rozhodnutí jen proto, aby do nich přibylo několik vět o tom, že žádné důvody, které by zakládaly nepřiměřenost rozhodnutí, nebyly shledány.
88. Ani námitky uvedené pod čtvrtým žalobním bodem tedy nemohly být shledány důvodnými.
89. Na základě všech shora uvedených skutečností a důvodů Městský soud v Praze žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
90. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. listopadu 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu